

at vedtage dette Vædringsforslag. Jeg tror ikke at sige for meget, naar jeg siger, at i Virkeligheden finder saa godt som overalt i Landet det Sted, som her i § 13 bliver lovhjemlet, i alt Fald er det alle Steder, som jeg kender, Tilfældet, at saadanne Kørslere blive gjort fuldstændig som alle andre Kørslere fra Sognet, som Sognerejser, der finde Sted in natura, og at der paa den anden Side af Kommuneskasserne bliver givet Bidrag til Sygefæstferne for derigennem at skaffe den nødvendige Kørjel. Det er jo en Foranstaltning, som ikke er af ny Dato; vi have vist alle tidligere kendt den under Form af den sædvanlige frivillige Kørjel, som jeg tror finder Sted enkelte Steder, navnlig i Sylland. Men som sagt, de fleste Steder kan man vist sige, at der har udviklet sig en saadan Praksis, at saadan Kørjel finder Sted i Virkeligheden aldeles som andre Sognerejser. Det har ogsaa vist sig, at dette høje Ting tidligere har delst denne Opfattelse. Spørgsmaalet har allerede været fremme under den forrige Behandling, og der har jo fundet en Afstemning Sted om det i dette Ting den 19de December 1889, ved hvilken man med 41 Stemmer mod 3 forfastede en Vædring, som blev foreslaet af det ærede Medlem, som sidder her lige over for mig (Naben), en Vædring, som gik ud paa en Forandring i denne Paragraf, der dog blev endelig vedtaget. Den har dernæst ligeledes i det andet Ting enstemmig været vedtaget, der har altsaa paa dette Sted været en saa fuldstændig Overensstemmelse mellem begge Tingene, saa at jeg vil betragte dette paa et sent Tidspunkt fremkomne Forslag, som jeg i øvrigt ikke har hørt nærmere motiveret, som meget uheldigt og som kun egnet til mulig at forstyrre hele Loven. Paa det øvrige Udvalgs Begne maa jeg altsaa bestemt fraraade Vedtagelsen af Vædringsforslaget til § 13.

Lige over for det ærede Mindretal (Knudsen) finder jeg ingen Anledning til her at ytre mig; det har jo ikke principielt modsat sig Loven og vil vel selv nærmere motivere de forskellige Punkter, hvori det afviger fra Flertallet.

Jeg skal kun slutte med at anbefale Lovforslagets Vedtagelse i den Skikkelse, der foreløbig her foreslaas af Udvalget, til det høje Ting. Jeg nærer det Haab, at hvis det bliver vedtaget i saadan Form, vil det i det andet Ting ikke støde paa uovervindelige Vanskeligheder, og i saa Fald kunne vi jo altsaa have Udsigt til endnu i denne Session at faa et stort og betydningsfulde Lovgivningsarbejde endelig bragt til

Ende, et Lovgivningsarbejde, som ganske sikkert vil blive en stor og væsentlig Støtte for alle dem, som ikke have anden Erhvervsfilde end den, der ligger i deres Hænder og i det Arbejde, som dermed udføres. Dermed skal jeg anbefale Lovforslaget.

Ahlefeldt-Laurvig: Jeg maa med et Par korte Bemærkninger gøre Rede for min Stilling over for det ærede Udvalgs Flertal, for ikke at blive misforstaaet, saaledes at Tinget maasse kunde tro, at jeg fra første Behandling til nu havde skiftet Plaktskuelse. Jeg tror, at dette Lovforslag hører til de Forslag, som man egentlig ikke synes bedre om ved nærmere Befendtskab, i alt Fald er det gaaet mig saaledes. Jeg har samme Mening i saa Henseende som tidligere, og jeg agter ogsaa ved senere Behandlinger at stemme mod Lovforslaget i det hele taget, hvilket jeg særdeles vilde ønske, at det høje Ting ogsaa turde gøre, da det, som jeg den Gang bemærkede, er et efter min Mening vanskeligt og farligt Lovforslag. Naar jeg har sluttet mig til Udvalget, er det, fordi flere af de Vædringer, der ere stillede af Udvalget, forekomme mig gode. Jeg kan ikke nægte, at Lovforslaget, naar det bliver vedtaget her med de Vædringer, vil blive bedre, end det var, som det forelaa fra Folketingets Behandling, og i alt Fald bliver det for mig noget mere acceptabelt. Efter den udførlige Omtale, som den ærede Ordfører gav Vædringerne, skal jeg naturligvis ikke komme ind paa Enkelthederne i disse; kun skal jeg tillade mig at fremhæve nogle ganske faa af dem. Der er f. Eks. § 11. Jeg føler mig særlig tiltalt af de Vædringer, der ere stillede til denne Paragraf. Man maa huske paa, at hele Paragraffen ved dem bliver i høj Grad forandret fra, som den forelaa ved 1ste Behandling. Det da foreliggende forekommer mig at være et af de mærkværdigste Forslag, som overhovedet nogen Sinds er fremkommet. Der var ikke Tale om, hvor mange Pengene der skulde anvendes fra Statskassens Side. Nogle have ment, at der vilde gaa 270,000 Kr. med, andre have ment 300,000 Kr., andre en halv Million. Man kunde akkurat lige saa gerne sige 4 Millioner. Der er intet Menneske, der ved, hvorvidt Sygefæstseinstitutionen i det hele taget vil gaa frem. Der er intet Menneske, der paa nogen Maade kan sige, om den nu begyndende Sygefæstseinstitution ikke vil brede sig saaledes over Landet, at Fordringerne paa Statskassen ville blive overordentlig store. I alt Fald mig forekommer det i høj Grad letfindigt at gaa til en Lov, med et ubegrænset Tilskud fra